

**Chương 542: Thảm Hoạ Cổng (66) - Cú Sốc Của Kono
Lint Và Cuộc Tấn Công Của Lực Lượng Đồng Minh
Vào Serandia
(Số từ: 3096)**

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:28 AM 02/09/2023

Khi họ thảo luận về loài người và những thứ tương tự, Kono Lint đột ngột nhắc đến cuộc thi Cosplay Nữ Sinh, một ký ức gần như đã vụt mất.

Anh chàng này bắt đầu nghi ngờ tôi từ khi nào vậy?

Tệ hơn nữa, phản ứng chậm trễ của tôi chỉ củng cố niềm tin của anh ấy.

“Cậu! Là cậu phải không?!”

Kono Lint sắc mặt tái nhợt, vội vàng rút lui.

“Haa, tôi biết cậu kỳ quặc, nhưng không chỉ kỳ quặc, cậu thậm chí còn kỳ lạ hơn!”

"Không, không phải tôi! Đó là cái gì?! Tôi không biết! Tôi không biết gì về nó!"

“Cậu... Tại sao cậu lại có loại sở thích đó?”

"Không phải sở thích! Tôi đã nói không phải mình mà!"

"Vì vậy, cậu hiểu những gì tôi đang nói về nó? Điều đó có nghĩa là nó đúng, phải không? Là cậu?!"

Lint đã nghi ngờ tôi.

Anh ấy không cố ý, nhưng đã bắt được tôi.

Lint bắt đầu nghi ngờ tôi từ khi nào?

Và tại sao anh ấy vẫn nhớ nó?

"Trả lại sự trong trắng cho tôi đi, đồ khốn!"

Mặt Kono Lint trở nên trắng bệch, và anh giận dữ hét lên.

"Thật ngây thơ?! Đó là một cuộc thi Cosplay Nữ Sinh ngay từ đầu!"

"Tôi không quan tâm, trả lại nó đi, đồ điên!"

Tại sao chúng tôi thậm chí có cuộc thảo luận này?

Cuối cùng, tôi triệu hồi Alsbringer trên tay phải. Mặt Kono Lint tái nhợt. (*Thuc: má chơi dơ ghê =)))*)

"...Cậu không nên biết về điều đó."

Tại sao bây giờ tôi lại đe dọa anh ta?

"Tôi xin lỗi. Chết tiệt."

Nhưng Kono Lint không hề sợ hãi, ngay cả khi tôi cầm Alsbringer trong tay.

"Thử chạm một ngón tay vào tôi đi. Tôi sẽ lan truyền tin đồn rằng Ma vương thích mặc váy."

"..."

Tại sao?

Tại sao nó lại như thế này?

"Tôi không tin câu chuyện đó hơn ngày hôm nay, đồ khốn!"

Ai có thể tin rằng Ma Vương đã chiến thắng trong một cuộc thi Cosplay?!

Đó là sự thật, nhưng không ai tin điều đó!

Tôi thực sự nên giết anh ta.

Điều này sẽ không diễn ra.

*Vút!

Khi tôi vung Alsbringer, Kono Lint di chuyển sang phía bên kia của căn phòng.

"Cậu thực sự đã vung kiếm vào tôi! Tôi sẽ nói với Ellen! Đồ biến thái điên rồ!"

"..."

Tôi cảm thấy máu mình đông lại.

Nó đã quá muộn.

Anh ấy đã phát hiện ra rồi.

Không chỉ Bertus, mà bây giờ anh chàng này cũng vậy.

"Nếu cậu không để tôi ra đi bình an vô sự, cậu sẽ nghe thấy người ta hát một bài hát về Ma vương biến thái thích mặc váy trong doanh trại của Liên minh bắt đầu từ ngày mai, đồ khốn biến thái."

Cảm giác như tôi đã mất đi sự tỉnh táo.

"...Cậu đang gọi tôi là đồ biến thái à?"

"Hừ, cậu là đồ biến thái, không phải biến thái, vậy cậu là cái gì?"

Tôi không thể bác bỏ lời nói của Kono Lint.

Có những trường hợp không thể tránh khỏi, và tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc đắm chìm trong sự trụy lạc như vậy.

Cuối cùng, không phải vì những trò trác táng đó mà tôi đã kết thúc ở đây bây giờ sao?

Đúng.

Tôi phải thừa nhận nó bây giờ.

"Được rồi, tôi là một tên biến thái."

"Cái gì...?"

Trước sự thừa nhận bình tĩnh của tôi, mặt Kono Lint càng xanh hơn.

"Nhưng, cậu nghĩ chỉ có thể thôi sao?"

"...Huh?"

"Cậu có nghĩ rằng những hành vi biến thái của tôi chỉ giới hạn ở đó?"

Tiếng cười ớn lạnh của tôi khiến Kono Lint, người đang bị dán chặt vào tường và chuẩn bị bỏ chạy, căng thẳng lên.

“Cậu.”

"Vào đầu năm học."

“Năm nhất.”

"Sáng sớm."

“Cậu đang ăn tráng miệng tại một quán cà phê với bạn bè...”

“Và được một cô gái tỏ tình...”

"Phải không?"

Trước lời nói của tôi, mặt Kono Lint trở nên tái nhợt.

"...Cái gì?"

"Và sau khi cô gái đó thú nhận, không còn liên lạc, phải không?"

Tôi đã sử dụng chiếc nhẫn của Sarkegaar.

"Cô gái đó ... có lẽ giống như thế này?"

"Uh... uh-uh-uh-uh-uh?"

Một sự im lặng rơi xuống giữa chúng tôi.

Thành thật mà nói, không cần thiết phải đi sâu vào vấn đề này.

Tôi biết nó là không cần thiết.

Chưa...

"Người, người... Đồ khốn kiếp!"

Tinh thần tôi tan nát.

Vì vậy, của cậu cũng vậy.

***

"Tại sao... tại sao cậu lại làm điều này với tôi...?"

"Có phải vì tôi là một kẻ biến thái không? Đó là lý do, phải không?"

"Tôi... tôi...! Tôi đã tin rằng có lẽ, nhờ ký ức đó, ai đó sẽ chấp nhận tôi... nhưng bây giờ...!"

"Không có khả năng đó đâu! Cậu đã bị lừa bởi anh chàng này. Chúng ta đã thảo luận đủ rồi. Bây giờ, hãy trở về trại của quân đồng minh mà không được làm ồn ã lên!"

"Đồ quái vật... không, còn tệ hơn cả một con quái vật!"

"Không thành vấn đề vì tôi thực sự còn tệ hơn cả một con quái vật, là Ma vương! Ha ha ha ha ha ha!" (*Thuc: tao cười một cái chương này.*)

"Tôi đã làm gì để ra nông nỗi này...! Tôi sẽ nguyện rửa cậu đến hết đời, Reinhardt!"

"Tiến lên đi! Đã có rất nhiều người làm điều đó! Euhuhuhahahahahahaha!"

Kono Lint, sự tỉnh táo của anh ấy giảm xuống con số không, cố gắng hiểu được tình hình.

Vì lý do nào đó, Harriet đã âm thầm hộ tống Kono Lint chán nản trở lại trại đồng minh.

Trong suốt thời gian đó, Harriet dường như hoàn toàn không biết gì về Reinhardt hơi loạn trí.

***

"..."

Trại đồng minh nhộn nhịp, căng thẳng với sự mong đợi, đột ngột kéo Kono Lint trở lại thực tế.

Nghe thấy tiếng còi bị giã lên xào xạc và quan sát những người lính đi qua, cũng như quân đội đang chuẩn bị cho cuộc hành quân, Kono Lint không chắc liệu mình có thực sự gặp mặt Ma vương cho đến tận bây giờ hay không.

Mọi người đều ghê tởm Ma Vương.

Nếu họ biết rằng Ma vương đang chiến đấu với Sự cố Cổng một cách tuyệt vọng hơn bất kỳ ai khác, rất ít người sẽ chấp nhận điều đó.

Kono Lint nghĩ rằng những người như Saviolin Tana, cùng với những người khác ở cấp trên của Đế chế, có thể nhận thức được sự thật này.

Bất kể, nó không quan trọng.

Một sự thật phổ biến hơn đã ăn sâu vào tâm trí của Kono Lint.

—Cosplay Nữ Sinh.

Mỗi nghi ngờ bao lâu nay trong đầu anh đã trở thành hiện thực.

Và sau đó, biến đổi.

Khi biết rằng Reinhardt có thể biến hình, Kono Lint đã bị tê liệt, hầu như không thể cử động miệng.

Anh ta là một tên biến thái.

Anh ấy không chỉ mặc váy mà còn đi đến mức như vậy.

Tại sao anh lại lừa dối tôi?

Sự ác ý không thể hiểu nổi của anh ta thật đáng sợ.

Có vẻ như Reinhardt không muốn bất cứ điều gì từ anh ta, như thao túng anh ta hoặc khai thác anh ta vì lợi ích cá nhân.

Chỉ để chơi đùa với anh ta.

Chỉ để chế giễu anh ta.

'Đồ điên... thật điên rồ...!'

Kono Lint không còn biết Ma vương là thánh nhân hay kẻ ác nữa.

Ma vương là một tên biến thái.

Đó là tất cả.

Khi quay trở lại nơi đóng quân của Royal Class, Kono Lint nhìn thấy Ellen được trang bị đầy đủ vũ khí.

"..."

Ellen có biết sự thật về Reinhardt không?

Kono Lint không thể xác định nếu là trường hợp đó.

Nhưng anh tự hỏi liệu Ellen có biết sự thật khác không.

Kono Lint chắc chắn rằng Ellen sẽ không bao giờ biết, ngay cả khi cô ấy chết đi và sống lại.

"Ừm... Ellen."

"Vâng?"

Khi Kono Lint khẽ gọi tên cô, Ellen quay sang anh.

Gần đây, Ellen Artorius có vẻ sôi nổi hơn một chút, như thể có điều gì đó đang khiến cô bận tâm.

Anh có nên tiết lộ với Ellen rằng Reinhardt thực sự là một kẻ biến thái giả gái, người cũng biến hình và hành hạ các bạn cùng lớp của mình?

Chắc là không.

"Không, tôi nghĩ tôi có điều muốn nói, nhưng tôi quên mất."

"...?"

Ellen nghiêng đầu, sau đó dường như bác bỏ nó, quan sát xung quanh.

"Nhân tiện, cậu đã nhìn thấy một con mèo nào không?"

"Một con mèo...? Tôi không thấy...?"

"Tôi hiểu rồi."

Để tìm kiếm một con mèo, Ellen nhanh chóng rời đi đến một địa điểm khác.

Con mèo.

Con mèo...

"..."

May mắn thay, Kono Lint vẫn chưa nghĩ rằng Reinhardt có thể biến thành động vật.

***

—Một vài ngày sau đó.

Các lực lượng đồng minh, đã hoàn thành công tác chuẩn bị, bắt đầu tiến công.

Nó giống một cuộc tuần hành hơn là một cuộc tiến công. Con đường đến đích của họ, Serandia, là một con đường dài.

Nhưng đó không phải là một cuộc hành quân nhàn nhã như bao cuộc hành quân khác.

Họ đang tiến vào trung tâm lãnh thổ của kẻ thù, nơi những con quái vật liên tục xuất hiện.

Bản thân cuộc hành quân đã là một hoạt động chiến đấu.

*Bùm! Crash!

*Loé!

*Rầm!

Tất nhiên, các trận chiến đã nổ ra và toàn bộ quân đội đang trong tình trạng cảnh giác cao độ, sẵn sàng cho những con quái vật có thể phục kích họ từ hai bên trong cuộc hành quân.

Vào cuối cuộc hành quân, nghỉ ngơi không phải là một sự đảm bảo, mà là một trận chiến lớn.

Ở đỉnh điểm của sự kiệt quệ, họ buộc phải tham gia vào những trận chiến cam go nhất.

Cuộc hành quân xuyên qua phòng tuyến của kẻ thù là một loạt các cuộc tiến công và trận chiến liên tục, với những âm thanh xung đột không bao giờ ngừng, ngày hay đêm.

Quân đội đã phải chiến đấu trong khi tiến lên, và ngay cả khi nghỉ ngơi.

Một điều may mắn nhỏ là những người lính không bị chết còng giữa mùa đông khắc nghiệt.

Mặc dù chưa đến giữa hè nhưng khí hậu mát mẻ như mùa thu thật lý tưởng. Tuy nhiên, không gì có thể làm giảm bớt sự mệt mỏi từ cuộc hành quân và những trận chiến liên tiếp.

“Ơn giờ, thời tiết thuận lợi...”

“Điều gì sẽ xảy ra nếu trời có tuyết...”

“Thần linh đang trợ giúp chúng ta.”

Khi họ đến gần mục tiêu chiến lược chính, Serandia, số lượng quái vật chỉ có thể tăng lên.

“Các lực lượng cơ động của Đế chế đã tiêu diệt được một cổng lớn, một cổng trung bình và một cổng nhỏ thông qua các cuộc tấn công phủ đầu. Điều này được cho là sẽ đơn giản hóa cuộc tấn công vào Serandia.”

Chiến lược của quân đội Ma vương đã được xác nhận bởi chỉ huy cấp cao.

Lời nói dối này sẽ dần dần trở thành một lời nói dối ngày càng rõ ràng. Ngay cả những người không biết sự thật cũng sẽ sớm nhận ra rằng có một thế lực hỗ trợ cuộc chiến này, và họ cũng sẽ nhận ra rằng đó là quân đội của Ma vương.

Nó không khác gì lập một hiệp ước với ác quỷ, và nếu điều này bị bại lộ, các lực lượng đồng minh có thể tan rã.

Nhưng đó là một sự cám dỗ quá hấp dẫn.

Im lặng và một vài lời nói dối bây giờ sẽ bảo toàn sức mạnh chiến đấu của họ và cứu được nhiều sinh mạng.

Mọi người đều có linh cảm rằng Hoàng đế Bertus của Đế quốc và bộ chỉ huy cấp cao đang che giấu một sự thật sống còn, nhưng không ai tìm cách khám phá ra nó.

Bởi vì bất kể ai đang xoa dịu chiến tranh, sự trợ giúp của họ là không thể phủ nhận.

Trong số những người giữ im lặng có Louise von Schwarz, người giữ một vị trí trong bộ chỉ huy cấp cao lưu động.

***

Nhưng liệu âm nhạc có thực sự cần thiết trong chiến tranh?

Nhu cầu về âm nhạc có thể gây tranh cãi, nhưng tầm quan trọng của âm thanh là không thể chối cãi.

*Bùm bùm bùm bùm-

Tiếng trống trận vang dội đã khuấy động bản năng điên cuồng trong lòng người.

Họ nói rằng một chiếc trống mang một linh hồn trong âm thanh của nó.

Được chế tác từ da của các sinh vật sống, có vẻ như trống được coi là vật chứa tâm linh.

Âm thanh mà chúng tạo ra có thực sự nắm giữ linh hồn hay không là một điều bí ẩn, nhưng vai trò của nó trong việc lôi kéo tinh thần con người là không thể phủ nhận.

Ở những chiến trường khác, tiếng trống có thể không quan trọng, nhưng ở mặt trận độc nhất vô nhị này, tiếng trống không thể thiếu.

-Kiaaaaaaaaaaaa!

-Trời ơi!

-Kieeeeeeeeeee!

Chỉ với những nhịp đập mạnh mẽ của mình, họ mới có thể hy vọng chế ngự được những tiếng gầm ghê rợn vang vọng từ làn sóng sinh vật khổng lồ trôi lên từ bên dưới những ngọn đồi.

Các lực lượng đồng minh, sau khi hoàn thành cuộc hành quân mệt mỏi, cuối cùng đã nhìn thấy mục tiêu của họ: Serandia. Mục tiêu của họ là chinh phục và chiếm thành phố này.

Quái vật, được bổ sung và đầy ắp, trôi lên từ miệng núi lửa được tạo ra bởi trận mưa sao băng ở vùng đất bị lốc xoáy tàn phá.

*Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!-

Những người đánh trống gõ trống không ngừng, như thể họ có thể dập tắt tiếng gầm của lũ quái vật bằng chính tiếng của họ.

Như thể âm thanh của họ thực sự có thể đẩy lùi làn sóng quái vật.

Mục tiêu của họ là dập tắt cơn thủy triều khổng lồ và phá vỡ cổng dịch chuyển.

Nhiệm vụ gần như không thể vượt qua không có nghĩa là kết thúc; họ phải tiến tới chiến trường tiếp theo.

Họ tiếp tục đi, mạo hiểm với số phận nghiệt ngã từ những chiếc răng nanh và móng vuốt quái dị vào mọi thời điểm.

Vượt qua thử thách này, rồi thử thách tiếp theo và thử thách tiếp theo nữa.

Đội quân tử thần, được định sẵn để đến chiến trường cuối cùng, phải đối mặt với mùi vị tuyệt vọng đầu tiên.

Tưởng là không cần thiết.

Tuyệt vọng là vô ích.

Quên đi.

Họ đã phải chiến đấu.

*Bùm! Bùm! Bùm!

Tiếng trống thoi miên khiến binh lính tê tái.

Tâm hồn họ nhuộm màu cuồng nộ của nhịp điệu, đôi mắt họ ánh lên sự tuyệt vọng, sợ hãi và linh cảm về cái chết.

Cơn thịnh nộ trời dậy.

Không có nơi nào để rút lui.

Cái chết bao quanh họ: phía sau, bên cạnh và phía trước.

Nhân loại không còn chỗ lui.

Vì vậy, họ nhún về phía trước.

Nếu cái chết là kết quả không thể tránh khỏi, thì họ cũng có thể đối mặt với nó trong khi theo đuổi sự sống còn và chiến thắng cho tất cả.

Xét cho cùng, cuộc hành quân của họ là vì mục đích này. Họ đã chọn sự sống thay vì cái chết.

Tức giận hơn đau khổ.

Tuyệt vọng...

Điên cuồng.

Họ đã đầu hàng nó.

*Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Âm thanh nhúng của trống chiến vang vọng.

—Và sau đó...

"Ôi, Ngũ Đại Thần toàn năng và vĩ đại, xin ban cho chúng con sự bảo vệ... hãy dõi theo và bảo vệ chúng con, ban cho chúng con sự bình yên và an toàn..."

Những người lính bắt đầu hô tên các vị thần như những kẻ mất trí.

"Đối với kẻ thù của chúng ta..."

Đôi mắt của những người lính, say sưa với nỗi sợ hãi và tuyệt vọng, sáng lên một cách bất thường.

-"Đối với kẻ thù của nhân loại..."

Trong sự tuyệt vọng và bất khả thi, họ chỉ có thể tìm kiếm những thực thể tuyệt đối.

-"Cái chết..."

Họ cầu nguyện để được bảo vệ.

Không chỉ những người mất lý trí đang gọi tên các vị thần.

-"Cầu mong Als bảo vệ chúng ta!"

*Bùm! Bùm! Bùm!

Sau tiếng kêu xung trận của các Thánh hiệp sĩ của Thần Chiến Tranh, một luồng khí đỏ bắt đầu từ trên trời giáng xuống, bao bọc lực lượng đồng minh rộng lớn bên trong nó.

Hỡi Thần Chiến Tranh.

Hỡi vị Thần Chiến Tranh đã chọn Ma vương.

Xin phù hộ chúng con hôm nay.

*Bùm!

Những tay trống tuyệt vọng chơi những tiếng trống chết chóc, và mọi người giao phó linh hồn của họ theo nhịp điệu.

Các chỉ huy của mỗi đội quân giờ kiểm lên.

Mặc dù có thể tan vỡ, nhưng họ sẽ không chùn bước.

-Toàn quân!

Mặc dù họ có thể bị phá vỡ.

-Tiến công!!

Mặc dù họ có thể rơi.

-Ahhhhhhhhh!!

Họ đánh nhau.

Vì họ phải chịu đựng.

***

Nhân loại vội vã xuống đồi.

Quái vật nổi lên, vạch ngang bầu trời.

Và trên các tầng trời.

*Rầm!

Một cơn mưa lửa chết chóc bắt đầu giáng xuống từ bầu trời rách nát.

Trên đỉnh tháp pha lê khổng lồ đỏ thẫm, một cô gái nhỏ vươn tay về phía làn sóng quái dị.

Đứng trên Arc Crystal, Redina tuyên bố,

"Chúng ta có thể làm được việc này."

*Gầm!

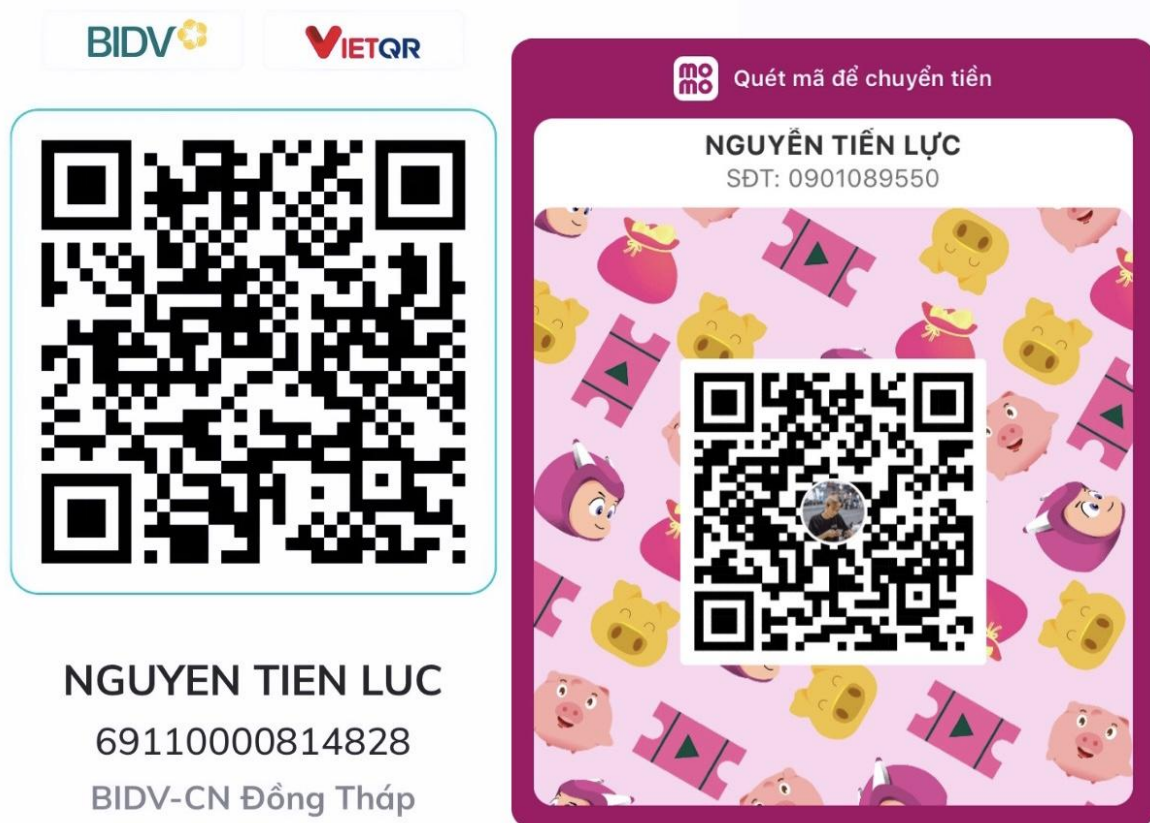
Lửa địa ngục, giống như tia chớp, trút xuống thủy triều quái dị.

"Chúng ta có thể sống sót."

Pháp sư nhỏ đang triệu tập thảm họa từ bầu trời.

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé
và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương
với id tên @Tienlucc.)*

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading